

Achtervolgd door leugen uit het verleden

THEATER

Al mijn zonen. Tekst: Arthur Miller.
Regie & muziek: Thibaud Delpout.
Spel: Roeland Fernhout, Fred Goessens, Janni Goslinga, Marieke Heebink, Alwin Pulinx, Leon Voorberg en Eline ten Camp. Bijgewoond: 9/12, Toneelschuur, Haarlem. Nog te zien aldaar t/m 22 dec. / Meer info: www.toneelschuur.nl of www.toneelgroepamsterdam.nl

'Ik ben zijn vader, hij is mijn zoon. Iets groters bestaat er niet, toch?' Joe Keller rechtvaardigt zijn gedrag door een beroep te doen op zijn plicht als vader en echtgenoot.

Hij heeft het allemaal voor hen gedaan. Joe is rijk gewor-

den met (dubieuze) transacties in de oorlogsindustrie. Nu zijn oudste zoon Larry niet meer terug is gekomen uit de oorlog, heeft hij alle hoop gevestigd op Chris, zijn jongste zoon.

'Al mijn zonen' is een stuk van Arthur Miller uit 1947, minder bekend dan zijn 'Dood van een handelsreiziger' en 'Van de brug af gezien', maar net zo sterk. In 'Al mijn zonen' worden alle personages achtervolgd door de kwelgeesten uit het verleden. Het stuk is opgebouwd als een thriller: gaandeweg wordt duidelijk hoe elk van de personages in een web van leugens of halve waarheden verstrikt is geraakt. 'Al mijn zonen' wordt nu in een regie

van Thibaud Delpout gespeeld als het derde deel van zijn drieluik over oorlog en geweld, na 'Blasted' van Sarah Kane en het door hem zelf geschreven 'Nacht'. Het is een hartverscheurend portret van een familie, met grove streken neergezet en prachtig gespeeld door de acteurs van Toneelgroep Amsterdam. Het decor bestaat uit een witte, stenen vloer, waarin horizontaal en verticaal goten lopen in de vorm van een kruis. Dat levert theateraantal veel mogelijkheden op: het suggereert verschillende ruimtes en het biedt de mogelijkheid om verschillende personages diametraal tegenover elkaar te zetten, van elkaar gescheiden door een symboli-

sche kloof. Behalve twee klapstoeltjes is het speelveld verder leeg, op een hoopje aarde na waarin een geknakt boompje ligt. Symbolisch: het boompje was geplant als teken van hoop op een terugkeer van de vermiste zoon Larry en is nu door de storm verwoest. Het dramatische hoogtepunt vormt de confrontatie tussen vader en zoon in een enorme regenbui. Kletsnat en onder de modder staan zij tegenover elkaar: een en al wanhoop, ontredde en ellende. Er wordt uitstekend geacteerd door Fred Goessens als de vader, die zijn handen in onschuld probeert te wassen, maar steeds verder in de knel komt, door Roeland Fernhout

als de wat onnozele zoon en vooral door Marieke Heebink als de moeder. Met een masker van histerie, maar intussen reuze uitgekookt; majestueus in haar bewegingen, onnavolgbaar in een koket mengsel van warmte en superioriteit. Thibaud Delpout regisseert 'Al mijn zonen' als een serie nietsontziende emotionele confrontaties. Fascinerend om te zien hoe een leugen uit het verleden sporen nalaat bij alle betrokkenen. Jammer dan dat in de laatste scène weer eens het licht fel op de zaal wordt gezet, als om te benadrukken: dit geldt ook voor u, toeschouwer. Dat hadden we zelf al lang bedacht.

MARGRIET PRINSSEN